

Milena Miklavčič: *Gašper*

»Zunaj je bilo vroče, toplomer se je že zarana nevarno približal petintridesetim stopinjam. Po hrbtu mi je tekel pot in dlani so bile mokre, kot bi jih po prhanju pozabil obrisati.

Nekaj žensk v klopih je glasno hlipalo, zdelo se mi je, da celo mama, ki je sedela v prvi vrsti, tik zraven mogočnega stebra iz marmorja, smрка v robec. Hotel sem se ozreti, ji pomahati ter se ji nasmehnuti, a je prav tedaj pristopil župnik. Nikoli poprej ga še nisem videl, podbradek, ki je silil izza ovratnika, je bil zabavno smešen: Hotel sem se mu že nasmehnuti in mu pomahati, a tega nisem storil, kajti moja Majda me ni prav nič nežno dregnila pod rebra. Vedel sem, kaj to pomeni: naj ne zganjam neumnosti.

Poznala sva se že več kot sedem let in v tem času sva se polagoma naučila neme govornice, nehotenih gibov, v malem prstu sem imel neštete nianse njenega glasu, ona pa mojega.

Za hip me je spreletelo, kdo ve, kaj čuti, o čem razmišlja, kakšne drznosti se ji v tem svečanem trenutku motajo po glavi, navsezadnje bova že čez nekaj minut mož in žena, poročena!

Matr, saj res, nikoli več ne bom sam samcat taval po svetu, odslej bo imela pravico, da ve za vsak moj korak, na podlago suknjiča mi bo lahko celo pritrdila sledilno napravo podobno tisti iz filma o 007, spremljala kod hodim, kaj počnem, koliko piv popijem z Janijem v baru nasproti banke, kjer sem delal. Ne, ne, ne, saj ona ni takšna! Ni! Ne more biti! Ker če bi bila, se z njo ne bi poročil.

Po diplomi na ekonomski fakulteti sem se zaposlil na kreditnem oddelku Nova Ljubljanske banke. Med samimi ženskami. Včasih sem nehote prisluhnil njihovemu klepetu. Če Majde ne bi imel tako zelo rad, se po tem, kar sem slišal, ne bi nikoli poročil. To že - imel bi kakšno za noč ali dve, več pa ne.

Premišljeval sem, če se bo Majda po poroki tudi spremenila. "Vsaka se!" mi je rekel Jani pred kakšnim tednom. Zagrenjeno je žulil že peto pivo in domov se mu ni čisto nič mudilo. Njegova Petra je bila lepa kot smrtni greh. A ko je z besedami usekala, so letele glave. Janiju je, v prisposobi seveda, že večkrat odletela z vratu. Pa da ne boste mislili, da je bil kakšen babjak, pijanec, brezdelnež! Nikakor! Ko sem bil pri njem (pripeljal sem mu zgodnji krompir), je ženska čisto znorela zaradi razbitega kozarca. "Stokrat sem ti že povedala, kako se zлага posoda v pomivalni stroj, ti pa me še do danes nisi slišal!" je ponavljala kot lajna. "Kje sem imela pamet, da sem se poročila z bedakom, ki je neumen kot zabita štanga v tla!"

Ne, ne, ne, Majda res ni takšna! Ne bo takšna! Ne more biti takšna, kot so druge ženske!" sem ponavljal sam pri sebi.

Z očmi sem sledil župniku, ki je po oltarju zlagal bukvice, nekaj šepetal z mežnarjem in se pokroviteljsko nasmihal moji bodoči ženi, katero je pred davnimi leti pri verouku vlekel za ušesa, če je klepetala in skakala po mizah.

Spomnil sem se, kako me je na začetku, ko mi je Majda rekla, da je že skrajni čas, da si kupiva stanovanje, naročiva otroka in požegnava najino zvezo, grabil strah. Vsakič, ko sem

pomislil na to, da bom moral vsak večer leči v posteljo z njo, se prebujati ob njej, jesti z njo, fukati samo z njo, sem prižgal cigareto, globoko vdihnil dim, zaprl oči ter z občutkom velike krivde užival prepovedan sad. V predalu pod televizijo sem imel še sedem ali osem škatel, te sem še nameraval pokaditi, Majda bi me tako in tako ubila, če bi vedela, kaj na skrivaj počnem.

Z občutkom krivde sem se včasih ozrl okoli sebe. Mansarda, v kateri sem bival, je bila prevelika zame. V dnevni sobi bi lahko igral nogomet, košarko ali baličkal. Na 120 kvadratnih metrih je možno početi marsikaj.

Potem sem se usedel na rob postelje, še zmeraj sem v roki držal čik, s prsti sem se zagrebel v rjuhe, in tuhtal, kam, za vruga, bova postavila knjižne omare, kajti Majda je imela toliko te šare, ki se ji ni želela odreči, da sem se včasih zbal, kaj, če ji pade na pamet, pa me preseli k mami v spodnje nadstropje, če se ji bo zdelo, da bo za knjige zmanjkalo prostora.

Ne upam si obrniti glave, stojim, kot bi me udarila strela, župnik si je nadel svečan smehljaj, deček, oblečen v ministrantska oblačila, pa je s supergo, ki mu je molela izpod dolgega oblačila, nerodno prevrnil svečo. Votlo je zadonelo, zdelo se mi je, da je vsem v cerkvi zastal dih, kar naenkrat so prisotni utihnili, zvoki orgel pa so ostro zarezali v soparo, zaradi katere nam je po obrazu tekkel pot, in se nam je meglilo pred očmi.

Zaslišala se je poročna koračnica, Majda se je pomaknila bliže. Skoraj se me je dotikala z golim ramenom, župnik je blago povzdignil glas in s pojočo govorico, v kateri je bilo čutiti cerkljanski naglas, začel naštevati, kaj nama bo v zakonu dovoljeno in kaj ne.

Njegove besede sem si razlagal po svoje: od zdaj mi ne bo nikoli več treba skrbeti, da bo v stranišču dovolj toaletnega papirja, da bodo pravočasno pripeljali olje za zimo in da bo v omari dovolj svežega spodnjega perila. Ženske, kakršna je moja Majda, znajo za take malenkosti pravočasno poskrbeti.

Obrnil sem se proti njej, da bi jo, tako kot se spodobi, poljubil na usta. Imela je zaprte oči, malo je žmrkala, a nič zato, tega sem bil navajen. Ko sem se sklonil in se dotaknil njenih ustnic, je v cerkvi zašumelo kot v panju, spet so se zaslišale orgle, a jih je preglasila Blaževa harmonika, na ves glas je vlekel meh in igral Na Golici, da so me nehote zasrbele pete in mi je tisti nekaj, kar sam od sebe pognal kri po žilah.

Hura ženin in nevesta, so vzklikali tete, strici, mame, očetje, babice, dedje, prijatelji in prijateljice, sodelavci, bližnji sosedje, sošolci in sošolke. Morda sem koga izpustil, ne vem, ker se mi je vsakič, ko sem se kradoma ozrl po klopeh, zameglilo pred očmi. Moja mama se je ustavila ob meni in me, vsa drobna in nežna ter obilo hlipajoča, stisnila v objem, Majda se je v zadregi smehljala, ko so se pulili zanjo, ji stiskali roko in cukali za rokav dragocene poročne obleke, izposojene v Lederer butiku na Spodnjem trgu.

Z neizmernim ponosom gledam Majdo, sploh se še ne zavedam, da je zdaj moja, čisto moja, bolj kot je bila kdor koli kadar koli poprej.

Od daleč zagledam očeta, s svojim gromozanskim telesom se je prerival v množici, mahal mi je z roko, pojma nisem imel, kaj hoče od mene, potem pa me le preblisne, da je najbrž šofer prišel po naju, da naju odpelje proti Griču, kjer bomo imeli slavje.

Majdo primem za roko- ali pa je ona mene, ne vem- potem pa se počasi sprehodiva skozi špalir, ki so ga naredili po sredi cerkve. V naju mečejo cvetove poljskega cvetja, pošiljajo nama poljubčke, vzklíkajo "živela ženin in nevesta", zdelo se mi je, da si lepšega trenutka v življenju skoraj ne bi mogel predstavljati.

Potem sem jo zagledal tam pod korom, tik pred vrati, ki so vodila v lep sončen dan. Ni se smehljala, žalostno je zrla vame in v njenih očeh sem v enem samem trenutku prebral, kako sem jo prizadel. Sklonil sem glavo, da ne bi videl njenega obupa, ki se je boleče dotaknil mojega srca.

Mislil sem že, da sem pozabil nanjo, pa očitno nisem. Še potem, ko se mi je v avtomobilu Majda naslonila na ramo in sem jo narahlo božal po roki, sem mislil na Nežo. Zbližala sva se na nekem izobraževanju, ki smo ga imeli v Poreču. Ob večerih sva se sprehajala po starem delu mesta, se včasih zapeljala v Tar na prigrizek ali pa sva v tišini, ne da bi spregovorila eno samo besedo, na kakšni skali poslušala bučanje morja in opazovala sončni zahod. Enkrat samkrat je bila čisto moja. Enkrat samkrat. A tistega trenutka, ko sva zakipela drug v drugem, ne bom nikoli pozabil. Niti ob Majdi ne. Niti, če se mi svet podre na glavo. Vem pa, da bo ostala Neža moja velika skrivnost do zadnjega dne življenja.«